

УДК 658.012.4; 330.131.7; 005.52

DOI: <https://doi.org/10.32782/CMI/D2026-18-15>

Новіков М.А.

аспірант,

Національний університет «Запорізька політехніка»

ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-2526-0724>

ІНДЕКС EPU ЯК ІНСТРУМЕНТ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ

Досліджено природу економічної невизначеності як фактору сучасних соціально-економічних систем. Обґрунтовано, що криза 2008 року, пандемія COVID-19 та війна в Україні, спричинили перехід світової економіки до стану перманентної турбулентності. На основі ретроспективного аналізу обґрунтовано наявність структурного зламу після 2008 року та переходу до режиму підвищеної невизначеності. Виявлено обмеження індексу EPU та доведено доцільність його використання у поєднанні з іншими інструментами. У статті також визначено практичне значення індексу EPU для стратегічного управління підприємствами. Запропоновано комплекс адаптивних стратегічних заходів, спрямованих на мінімізацію ризиків та підвищення стійкості підприємств у нестабільному середовищі.

Ключові слова: економічна невизначеність, ризик, стратегічне управління, економічна політика, індекс невизначеності, EPU, адаптивне управління.

Novikov Maksym

National University Zaporizhzhia Polytechnic

THE EPU INDEX AS A TOOL OF STRATEGIC MANAGEMENT UNDER CONDITIONS OF UNCERTAINTY

The article examines the nature of economic uncertainty as a key factor in the functioning of modern socio-economic systems in the 2020s. It is argued that global shocks, including the 2008 financial crisis, the COVID-19 pandemic, and the full-scale war in Ukraine, have led to a transition of the global economy into a state of permanent turbulence, where uncertainty is no longer a temporary phenomenon but becomes a systemic characteristic. The study systematizes the sources of uncertainty by distinguishing between exogenous and endogenous factors and demonstrates that the interaction of these factors creates a multiplicative effect that significantly complicates forecasting and strategic planning processes. Based on a retrospective analysis, the study substantiates the existence of a structural shift after 2008 and the transition to a new regime of heightened uncertainty. The limitations of the EPU index are identified, and the necessity of its combined use with other analytical tools is justified. The article also highlights the practical relevance of the EPU index for strategic management. It is shown that its use as a leading indicator enables more informed decision-making, adaptation of investment strategies, and enhancement of business resilience under conditions of uncertainty. A set of adaptive strategic measures aimed at risk minimization and increasing enterprise flexibility in a volatile environment is proposed. Furthermore, the study emphasizes the growing importance of integrating uncertainty metrics into corporate strategic planning systems. In particular, the use of forward-looking indicators such as the EPU index allows firms to better anticipate macroeconomic shocks and adjust their resource allocation accordingly. The paper also underlines the need for combining quantitative indicators with qualitative scenario analysis to improve the robustness of strategic decisions. In the context of Ukraine, where uncertainty is intensified by ongoing geopolitical risks, such an integrated approach becomes especially relevant for ensuring long-term sustainability and competitive positioning of enterprises.

Keywords: economic uncertainty, risk, strategic management, economic policy, uncertainty index EPU, adaptive management.

Постановка проблеми. Стратегічне управління підприємств стикається з фундаментальною проблемою яка полягає у зростаючому розриві між традиційними економічними парадигмами та об'єктивною реальністю. Більшість класичних макроекономічних моделей досі де майбутнє розглядається як лінійна екстраполяція минулого з варіативними похибками. Події останніх десятиліть – від системної фінансової кризи, пандемії до повномасштабної збройної агресії та глобальних логістичних розривів внаслідок санкцій та тарифних війн продемонстрували неспроможність детерміністських підходів передбачати точки біфуркації та «чорних лебедів». В умовах постійної трансформації глобального економічного простору феномен економічної невизначеності набуває особливої актуальності. Економічні моделі, засновані на припущенні про повну раціональність і повну інформованість учас-

ників ринку виявляються малоефективними у світі, де майбутнє не піддається точному прогнозуванню, а розподіли ймовірностей є непередбачуваними.

Наукова проблема ускладнюється через дефіцит уніфікованого категоріального апарату. У багатьох прикладних дослідженнях спостерігається небезпечне ототожнення понять «ризик» та «невизначеність». Якщо ризик дозволяє оперувати відомими розподілами ймовірностей, то істинна невизначеність характеризується принциповою неможливістю кількісного вимірювання майбутніх станів через відсутність прецедентів [1]. Це призводить до хибних стратегічних рішень, заснованих на надмірній впевненості у математичних моделях, які не враховують структурні складові економічних систем.

Суб'єкти господарювання в умовах невизначеності стикаються з проблемами зниження або відсутності

інвестиційної активності. В умовах високої ентропії інформації традиційні методи оцінки капітальних інвестицій (наприклад, NPV) стають складними до використання, та не враховують вартість очікування і стратегічну гнучкість. Це створює загрозу довгостроковому економічному зростанню через накопичення запобіжних заощаджень замість інвестування.

Існує нагальна потреба у розробці нових теоретико-методологічних засад, які можливо застосовувати в стратегічному управлінні підприємством. Ці засади дозволять не лише ідентифікувати, а й вимірювати різні типи невизначеності і інтегрувати їх у моделі адаптивного управління підприємством.

Наукова новизна дослідження полягає у розробленні теоретико-методологічного підходу до стратегічного управління підприємствами в умовах зростаючої економічної невизначеності, який базується на системній інтеграції індексу EPU у етапи стратегічного управління. Запропоновано визначення економічної невизначеності та використання індексу EPU як проактивного індикатора для виявлення стратегічних ризиків та можливостей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про зростаючий інтерес наукової спільноти до проблематики економічної невизначеності та її вплив на світову економіку.

Поняття «невизначеність» вперше системно було введене в економічну науку Ф. Найтом. Фундаментальна дихотомія Ф. Найта полягає у розрізненні ризику – як кількісно вимірюваної ймовірності подій, та істинної невизначеності – яка не може бути оцінена статистично [1]. Цей підхід став аксіоматичним для інституціональної економіки та теорії прийняття рішень. Ризик описується відомим розподілом ймовірностей, а невизначеність характеризується ситуацією, де простір подій може бути невідомим, або розподіл ймовірностей неможливо встановити емпірично.

Дж. М. Кейнс поглибив дискурс, підкреслюючи, що економічна поведінка, особливо інвестиційна, базується на «тваринному інстинкті» – спонтанному оптимізмі або песимізмі, який неможливо описати математичним очікуванням [2]. Подальші дослідження впливу невизначеності розширилися через призму теорії обмеженої раціональності при прийнятті рішень в умовах невизначеності Г. Саймон [3] та поведінкової економіки Т. Канеман, Р. Талер [4].

Формування цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження теоретико-методологічних основ економічної невизначеності, аналіз індексу EPU та формулювання рекомендацій щодо його застосування в стратегічному управлінні підприємством в умовах стохастичного середовища.

Виклад основного матеріалу дослідження. 20-ті роки XXI століття характеризуються безпрецедентним зростанням рівня глобальної невизначеності, яка стала визначальним фактором сучасного соціально-економічного розвитку. Світова економіка увійшла в цей період із накопиченими структурними дисбалансами, підвищеними фінансовими ризиками та значною диференціацією рівнів економічного розвитку країн.

Фінансова криза 2008 р. та пандемія COVID-19 стали масштабними шоками для глобальної економіки у XXI столітті. Вони продемонстрували вразливість національних економік, міжнародних інституцій,

систем державного управління, а також глобальних логістичних і виробничих ланцюгів. Наслідки фінансової кризи та пандемії проявилися не лише у різкому скороченні економічної активності, але й докорінній трансформації умов прийняття управлінських рішень, у межах яких фактор невизначеності набув статусу ключового елементу стратегічного менеджменту.

Для України цей період набув особливо драматичного характеру. Повномасштабне вторгнення у 2022 р. стало потужним системним шоком, який радикально підвищив рівень невизначеності в усіх сферах суспільного та економічного життя. Війна призвела до масштабних людських втрат, руйнування критичної інфраструктури, втрати значної частини виробничого потенціалу, масової міграції населення та різкого скорочення економічної активності. У цих умовах середовище функціонування підприємств змінилося не лише швидко, але й фундаментально.

В дослідженні використані загальнонаукові та спеціальні методи. Зокрема застосовано методи аналізу і синтезу для узагальнення теоретичних підходів до економічної невизначеності. Системний підхід використано для структуризації джерел невизначеності. Ретроспективний та порівняльний аналіз застосовано для оцінки динаміки індексу EPU та обґрунтування його ролі у стратегічному менеджменті.

Економічна невизначеність є багатовимірною категорією. У межах системного підходу доцільно виділити два базові рівні її прояву:

- онтологічну невизначеність, що виникає внаслідок складності економічних систем та наявності нелінійних зворотних зв'язків;
- епістемологічну невизначеність, яка зумовлена обмеженістю знань про функціонування системи, дефіцитом інформації та неможливістю її повної та коректної обробки.

Коректна ідентифікація генезису невизначеності є критичною передумовою вибору адекватного інструментарію ризик-менеджменту. У сучасній економічній теорії широко застосовується дихотомічний підхід, який передбачає поділ джерел невизначеності на екзогенні та ендогенні.

Екзогенні джерела формують так зване турбулентне середовище, яке діє на економічного агента як зовнішній стохастичний вплив. Економічні суб'єкти не здатні безпосередньо контролювати ці фактори, однак змушені адаптуватися до їхніх наслідків. До ключових екзогенних джерел невизначеності належать:

1. Геополітична турбулентність та гео економічна фрагментація. В сучасних умовах геополітичні процеси перестають бути лише фоном економічної динаміки і дедалі більше виступають її безпосередніми драйверами. Невизначеність у цій сфері проявляється через:

- руйнування глобальних ланцюгів доданої вартості;
- торговельні війни та санкційні режими;
- підвищену волатильність на сировинних ринках.

Для прикладу збройні конфлікти у регіонах видобутку енергоносіїв можуть створюють потужні цінові шоки, що значно ускладнюють прогнозування майбутньої вартості ресурсів. Тривалі конфлікти можуть стати тригером енергетичних та економічних криз.

2. Регуляторна волатильність. Регуляторна невизначеність пов'язана з непередбачуваністю дій державних інституцій. Нестабільність економічної політики може проявлятися: у зміні податкового законодавства, коливаннях монетарної політики, перегляді правил регулювання ринків, корупційні прояви та в інших проявах. Різкі зміни облікової ставки або податкових параметрів безпосередньо впливають на приведену вартість капіталу (NPV) та граничні параметри інвестиційних проєктів, формуючи «шум» у системі інвестиційних сигналів.

Особливо значущим є явище часової неузгодженості економічної політики, коли регулятор змінює раніше оголошені правила для досягнення короткострочкових політичних цілей, що підриває довіру між економічними агентами. Байдуже державне відношення до інноваційної діяльності, відсутність удосконалень інвестиційного клімату та інноваційно-інвестиційної активності в країні можуть стати причинами недостатнього економічного зростання [5].

3. Технологічна невизначеність. Технологічні шоки та проривні інновації створюють специфічний тип невизначеності. З одного боку, прискорення технологічного прогресу скорочує життєвий цикл продуктів і підвищує ризик передчасного знецінення активів.

З іншого боку, невизначеність пов'язана з реакцією суспільства та регуляторів на нові технології, особливо у сферах, що мають етичні або правові наслідки.

Ендогенні джерела невизначеності – це фактори, що виникають всередині підприємства та формуються внаслідок власних рішень, структури, процесів та менеджменту. Можна класифікувати такі джерела:

- стратегічна невизначеність виникає через: нечіткість стратегічних цілей, конфлікт між коротко- та довгостроковими цілями підприємства, неузгодженість між підрозділами;

- організаційна невизначеність пов'язана з внутрішньою структурою підприємства: складна ієрархія, дублювання функцій, проблеми з комунікацією між підрозділами;

- поведінкова невизначеність пов'язана з людським фактором: когнітивні упередження, обмежена раціональність, надмірна впевненість менеджерів;

- операційна невизначеність виникає процесі діяльності проявляється: в перебоях виробництва, неефективність процесів, нестабільність якості продукції;

- фінансова невизначеність включає: нестабільність фінансових потоків, неефективну структуру капіталу, високий рівень ризиків ліквідності.

Ключова особливість ендогенних факторів, що підприємство само генерує перелічені фактори та своїми діями може зменшувати їх негативний вплив. Ендогенна невизначеність виникає в результаті взаємодії її агентів. Вона часто є результатом обмеженої здатності суб'єктів збирати та обробляти інформацію Згідно з теорією Дж. Акерлофа [6] інформаційна асиметрія базується на нерівномірному розподілі інформації між учасниками економічних відносин.

Важливо зазначити, що екзогенні та ендогенні джерела не існують ізольовано. Екзогенний шок наприклад, пандемія посилює ендогенну асиметрію інформації та активує поведінкові викривлення (паніку), створюючи мультиплікативний ефект невизначеності.

Квантифікація невизначеності є однією з найскладніших проблем сучасної економетрики, оскільки вима-

гає вимірювання латентної змінної, яка не спостерігається безпосередньо.

Найбільш поширеними методами вимірювання екзогенної невизначеності є індексні методи на основі текстового аналізу. Ці методи базуються на припущенні, що частота згадування термінів, пов'язаних із невизначеністю, у провідних медіа корелює з реальним рівнем економічної турбулентності. Найбільш поширеним індикатором вимірювання економічної невизначеності в сучасних дослідженнях є індекс невизначеності економічної політики (EPU). Індекс EPU широко застосовується для аналізу впливу невизначеності на макроекономічну динаміку, інвестиції та фінансові ринки. Індекс невизначеності економічної політики (Economic Policy Uncertainty – EPU) розроблений С. Бейкером, Н. Блумом та С. Девісом [7], індекс EPU став стандартом у макроекономічних дослідженнях.

Індекс EPU для Сполучених Штатів складається з трьох компонентів. Перший компонент вимірює невизначеність, пов'язану з політикою, шляхом пошуку статей в архівах 10 провідних газет США, які містять терміни, пов'язані з EPU. Другий компонент вимірює невизначеність щодо федерального податкового кодексу, підраховуючи кількість положень федерального податкового кодексу, термін дії яких закінчується в майбутні роки. Третій компонент вимірює розбіжності між економічними прогнозами [7].

Очевидна складність із цими первинними підрахунками полягає в тому, що загальний обсяг статей варіюється залежно від газети та часу. Таким чином, Бейкер, Блум та Девіс [7] масштабують первинні щомісячні підрахунки для кожної газети за загальною кількістю статей у цій газеті, щоб створити щомісячний EPU для кожної газети [7].

Графік на рис. 1 показує щомісячний часовий ряд для індексу EPU США, побудованого на основі газетного висвітлення з 1980 року. Дані індексу EPU свідчать про тісний взаємозв'язок між макроекономічною нестабільністю та масштабними політичними, фінансовими та геополітичними подіями. Пікові значення індексу, як правило, збігаються з періодами різких змін економічної політики, криз фінансових ринків та загостренню міжнародних конфліктів. Це свідчить про високу чутливість економічних суб'єктів до зовнішніх шоків та їх висвітлення в інформаційному середовищі.

Ретроспективний аналіз US індексу Economic Policy Uncertainty (EPU) за останні чотири десятиліття дозволяє ідентифікувати трансформацію архітектури світових економічних ризиків. Статистичні дані свідчать про перехід від стаціонарних процесів з високою швидкістю повернення в діапазон значень до режиму перманентної невизначеності.

На основі амплітуди та частоти коливань графіка доцільно виділити три ключові макроперіоди. Часовий період з 1985р. до теперішнього часу можна чітко розділити на два макроперіоди, що розмежовані фінансовою кризою 2008 р. Це дозволяє стверджувати, що ми маємо справу з фундаментальною зміною системних параметрів невизначеності. Для аналізу графіку індексу EPU розділимо його на кілька періодів:

1. Період низької бази (1985–2008 р.). Протягом цього періоду спостереження індекс EPU знаходився у межах стабільного, горизонтального каналу з нижньою границею 50 пунктів та верхньої границі на рівні

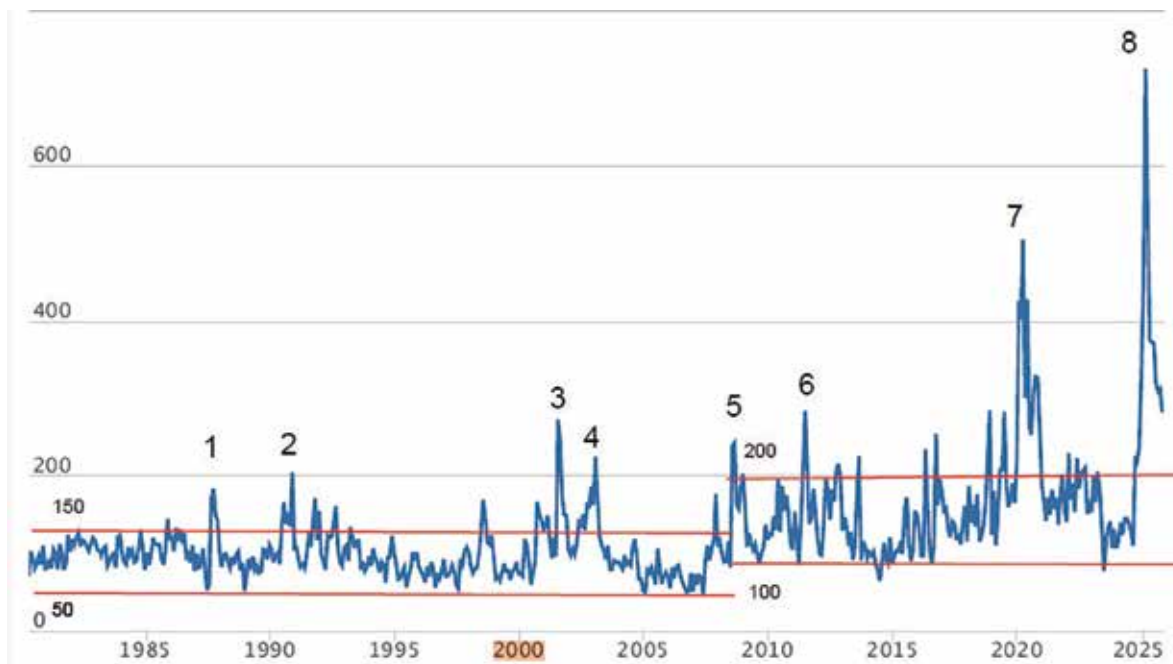

Рис. 1. Місячний US індекс невизначеності економічної політики (EPU)

Джерело: [8]

150 пунктів. Ширина каналу -100 пунктів. Пікові значення графіку відображають події цього періоду такі як «Чорний понеділок» (1), розпад СРСР, початок I-ої війни в Іраку (2), теракти 9/11 (3) та початок II-ої війни в Іраку (4). Пікові значення лише короточасно пробивали верхню межу, після чого індекс неминуче повертався до бази 50 пунктів та знаходився в каналі. Показники невизначеності в межах каналу можна вважати фоновими. Економічна система мала високу здатність до відновлення. Невизначеність економічної політики сприймалася як тимчасовий шум.

2. Період структурних змін (2008–2019 р.). Точка 5 (фінансова криза 2008 р.) стала каталізатором незворотних змін. На графіку чітко видно вертикальний зсув каналу: нижня границя каналу змістилася з 50 до 100 пунктів, Верхня границя каналу змістилася з 150 до 200 пунктів.

Точка 6 (2012 р.): Боргова криза в Єврозоні також відбувалася в рамках цього нового, дорожчого «коридору страху». Це свідчить про те, що інституційна довіра була підірвана на базовому рівні.

3. Період дестабілізації (2020– т.ч.). З 2020 року графік демонструє повний вихід за межі історичного тренду індексу. Точка 7 (COVID-19) індекс уперше пробив позначку 500 пунктів. Важливо, що після цього піка він не повернувся навіть до «нової норми» 100, а залишився коливатися на рівні 150–200 п. Точка 8 (політика Президента США Дональда Д. Трампа 2025 р. - т.ч.) характеризується аномальним сплеском рівня невизначеності до історично максимального значення 725 пунктів. Це вказує на стан тотальної невизначеності. Геополітична напруженість досягла масштабу який неможливо описати стандартними економічними моделями. Сучасна невизначеність перестала бути випадковим відхиленням, вона стала властивістю економічної системи. Протягом періоду дестабілізації можливо формування висхідного

тренду, збільшення ширини каналу та появи нових максимумів.

Узагальнюючи існуючі підходи під економічною невизначеністю пропонуємо розуміти властивість соціально-економічного середовища, яка характеризується неповнотою, суперечливістю або непередбачуваністю інформації про чинники розвитку, що ускладнює прогнозування майбутніх результатів економічної діяльності.

Індекс EPU не позбавлений методологічних та концептуальних недоліків, щоб окреслити межі його застосування. Попри статус стандарту індекс EPU має низку суттєвих методологічних обмежень: лінгвістичну вразливість алгоритму до контексту, залежність від медійного сенсаціоналізму та політичної заангажованості джерел, проблеми застосування в умовах цензури ЗМІ. Це зумовлює необхідність використання EPU в комбінації з іншими об'єктивними показниками. З точки зору стратегічного менеджменту індекс EPU може виконувати функцію випереджального індикатора змін у зовнішньому середовищі підприємства. Аналіз динаміки індексу EPU дозволяє менеджменту:

– оцінювати рівень макроекономічної нестабільності;

- прогнозувати зміни інвестиційного клімату;
- коригувати довгострокові інвестиційні стратегії;
- адаптувати підприємства до сучасних умов та умов майбутнього.

Зростання індексу EPU зазвичай корелює зі зменшенням інвестиційної активності, зростанням вартості капіталу та підвищенням волатильності фінансових ринків. У таких умовах підприємства можуть застосувувати адаптивні стратегічні рішення, які підвищують стійкість в умовах невизначеності, зокрема:

- відкладення великих інвестиційних проєктів;
- диверсифікацію постачальників і ринків збуту;
- формування запасів та резервів ліквідності;

- підвищення гнучкості виробничих систем;
- зміни в організаційній структурі.

Таким чином, індекс EPU може використовуватися, як елемент системи стратегічного менеджменту для моніторингу зовнішнього середовища підприємства.

Висновки. Проведене дослідження генезису, типології та найбільш відомого методу квантифікації економічної невизначеності дозволяє сформулювати низку фундаментальних висновків щодо природи сучасних глобальних та національних процесів.

Це дозволяє зробити висновок, що в умовах сучасної глобальної турбулентності економічна невизначеність стає одним з ключових факторів формування стратегій розвитку підприємств.

Індекс EPU є ефективним інструментом кількісного вимірювання невизначеності економічної політики та

може використовуватися як випереджальний індикатор змін у макроекономічному середовищі.

Застосування індексу EPU у системі стратегічного управління дозволяє підприємствам своєчасно реагувати на зміни економічної політики, адаптувати інвестиційні рішення та підвищувати стійкість до зовнішніх шоків.

У сучасних умовах стратегічний менеджмент повинен переходити від традиційних моделей довгострокового прогнозування до адаптивних моделей управління, що базуються на постійному моніторингу невизначеності.

Таким чином, інтеграція індексу EPU у систему стратегічного менеджменту підприємств може суттєво підвищити ефективність прийняття управлінських рішень у періоди глобальної економічної нестабільності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Knight F. H. Risk, Uncertainty and Profit. Boston : Houghton Mifflin, 1921. 381p. URL: <https://www.loc.gov/resource/gdcmassbookdig.riskuncertainty00knig/?sp=38&st=image&r=-0.801,0.166,2.602,1.266,0>
2. Keynes J. M. The General Theory of Employment, Interest and Money. London : Macmillan, 1936. 403 p. URL: <http://keynes-general-theory.com/generaltheory.pdf>
3. Simon H. A. Administrative Behavior: A Study of Decision-Making Processes in Administrative Organizations. 4th ed. New York : The Free Press, 1997. 368 p. URL: <https://www.scribd.com/document/73273094/Administrative-Behavior>
4. Kahneman D., Tversky, A. Prospect Theory: An Analysis of Decision under Risk. *Econometrica*. 1979. Vol. 47, No. 2. P. 263–291. URL: https://web.mit.edu/curhan/www/docs/Articles/15341_Readings/Behavioral_Decision_Theory/Kahneman_Tversky_1979_Prospect_theory.pdf
5. Пуліна Т., Шитікова Л., Змикало О. Шляхи активізації процесів інвестування інноваційної діяльності України в умовах російсько-української кризи. *Управління змінами та інновації*. № 4. 2022. С. 14–19. DOI: <https://doi.org/10.32782/CMI/2022-4-3>
6. Akerlof G. A. The Market for “Lemons”: Quality Uncertainty and the Market Mechanism. *The Quarterly Journal of Economics*. 1970. Vol. 84, No. 3. P. 488–500. DOI: <https://doi.org/10.2307/1879431>
7. Baker S. R., Bloom N., Davis S. J. Measuring Economic Policy Uncertainty. *The Quarterly Journal of Economics*. 2016. Vol. 131, No. 4. P. 1593–1636. DOI: <https://doi.org/10.1093/qje/qjw024>
8. Economic Policy Uncertainty Index, URL: <https://www.policyuncertainty.com> (дата звернення: 15.03.2026).

REFERENCES

1. Knight F. H. (1921) Risk, Uncertainty and Profit. Boston : Houghton Mifflin, 381 p. Available at: <https://www.loc.gov/resource/gdcmassbookdig.riskuncertainty00knig/?sp=38&st=image&r=-0.801,0.166,2.602,1.266,0>
2. Keynes J. M. (1936) The General Theory of Employment, Interest and Money. London : Macmillan, 403 p. Available at: <http://keynes-general-theory.com/generaltheory.pdf>
3. Simon H. A. (1997) Administrative Behavior: A Study of Decision-Making Processes in Administrative Organizations. 4th ed. New York : The Free Press, 368 p. Available at: <https://www.scribd.com/document/73273094/Administrative-Behavior>
4. Kahneman D., Tversky A. (1979) Prospect Theory: An Analysis of Decision under Risk. *Econometrica*. Vol. 47, No. 2. P. 263–291. Available at: https://web.mit.edu/curhan/www/docs/Articles/15341_Readings/Behavioral_Decision_Theory/Kahneman_Tversky_1979_Prospect_theory.pdf
5. Pulina T., Shytikova L., Zmykalo O. (2022) Shlyakhy aktyvizatsiyi protsesiv investuvannya innovatsiyanoi diyal'nosti Ukrayiny v umovakh rosiys'ko-ukrayins'koyi kryzy. [Ways to activate investment processes in innovative activity in Ukraine in the context of the Russian-Ukrainian crisis.] *Upravlinnya zminamy ta innovatsiyi – Management of change and innovation*, no. 4. pp. 14–19. DOI: <https://doi.org/10.32782/CMI/2022-4-3> (in Ukrainian)
6. Akerlof G. A. (1970) The Market for “Lemons”: Quality Uncertainty and the Market Mechanism. *The Quarterly Journal of Economics*. Vol. 84, No. 3. P. 488–500. DOI: <https://doi.org/10.2307/1879431>
7. Baker S. R., Bloom N., Davis S. J. (2016) Measuring Economic Policy Uncertainty. *The Quarterly Journal of Economics*. Vol. 131, No. 4. P. 1593–1636. DOI: <https://doi.org/10.1093/qje/qjw024>
8. Economic Policy Uncertainty Index. Available at: <https://www.policyuncertainty.com>

Дата надходження статті: 01.04.2026

Дата прийняття статті: 22.04.2026

Дата публікації статті: 29.05.2026